

tiet og SF har stillet, er jo, at det er op til statsministeren at udpege, hvilken minister der skal komme i spørgetime.

Lad os nu forestille os en situation – lad os tage et helt tilfældigt eksempel, jeg tænker ikke på noget konkret – hvor justitsministeren er i modvind omkring en række konkrete overgreb på retssikkerheden. Kan man så forstille sig, at statsministeren vil beslutte at sende justitsministeren ned i denne spørgetime?

Nej, statsministeren vil i det tilfælde sende kirkeministeren eller sundhedsministeren. Og så vil der ske det, at fru Birthe Rønn Hornbech vil komme på talerstolen og sige: Hvad mener den pågældende minister om dette vigtige rets-politiske spørgsmål? Og så vil kirkeministeren vende øjnene mod himlen og sige: Jah, det har jeg svært ved at udtale mig konkret om, for jeg kender ikke detaljerne, osv., osv., osv., og så vil der intet komme ud af den debat.

Det er det, der er problemet: at i stedet for at tage en debat mellem folk, der har med sagerne at gøre, så tager man noget, der ikke er en debat, men er et spørgsmål til nogen, som ofte ikke vil have noget med sagerne at gøre.

Og endelig så vil resultatet altså også blive, at det desværre ikke vil aflaste de forespørgsler, som der kunne være en idé i at få aflastet.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg modtager altid gode råd fra hr. Søren Søndergaard, det ved hr. Søren Søndergaard, men hvis statsministeren skulle være så fåbelig, at han vil modarbejde Folketingets spørgetime og f.eks. sende kirkeministeren midt i en ophedet pressedebat om noget aktuelt retspolitisk, så vil det jo også tale for sig selv.

Og vi laver naturligvis reglerne om, hvis det er nødvendigt at give en direkte ordre til statsministeren. Men jeg synes egentlig, det ville være en helt god historie, dog måske ikke for statsministeren – han er jo ikke heldig, hver gang han laver historier i pressen.

Formanden:

Så vender vi tilbage til det spørgsmål, hr. Martin Glerup var inde på, og hr. Peter Hansen-Nord har bedt om ordet.

(Kort bemærkning).

Peter Hansen-Nord (V):

Ja, det er ganske kort til hr. Martin Glerup: Jeg forstod det sådan, at hr. Martin Glerup opfatter

det som en fornuftig idé, fordi ministeren tilfældigvis i dag har de samme ressortområder.

Jeg er nødt til at sige til hr. Martin Glerup, at efter min opfattelse har det intet med sagen at gøre. Det kan være en måde at politisere på. Jeg kommer på talerstolen alene for at appellere om, at vi får en arbejdsangang, som er rimelig over for medlemmerne og også tager tilstrækkeligt hensyn til den vigtige placering, energispørgsmålene har på dagsordenen i øjeblikket. Jeg skal ikke gentage, hvorfor det er vigtigt, for jeg ved, hr. Martin Glerup er velinformeret om, hvor vigtige energipolitiske spørgsmål vi har på dagsordenen for øjeblikket, så alene arbejdsmæssige og – hvad skal vi sige – tilrettelæggelsesmæssige grunde er årsagen til, at jeg beder om, at man fortsat adskiller de to udvalg.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Jeg synes, det var meget væsentlige betragtninger, Venstres ordfører kom med om en eventuel sammenlægning af Miljø- og Planlægningsudvalget og Det Energipolitiske Udvalg, for det har, synes jeg, nærmest karakter af et »hjælp Aukens-forslag«. Sagen er jo, at vi i øjeblikket har en miljø- og energiminister, der har meget vanskeligt ved at være tilstrækkelig tit i Miljø- og Planlægningsudvalget i forhold til, hvor mange sager der er på dagsordenen, og hvis vi slår udvalgene sammen, bliver det i praksis næsten umuligt at køre sagerne igennem.

Derudover synes jeg, det bør inddrages i debatten, at mange af de små partier vil få vanskeligt ved at dække området. Det vil sabotere deres arbejdsmuligheder, fordi de har så få folk til rådighed, og vi skal ikke lave en ændring af Folketingets forretningsorden blot af hensyn til den siddende regering. Det er Folketinget, der skal være i centrum.

(Kort bemærkning).

Martin Glerup (S):

Jeg vil alligevel fastholde, at der er tale om et fornuftigt forslag, fordi de to tidligere ministerier, Energi ministeriet og Miljøministeriet, nu er sammenlagt til ét ministerium, og det er heller ikke det, at der er en fælles minister, jeg hentyder til.

At det skulle blive vanskeligere for de mindre partier at klare tingene rent arbejdsmæssigt, hvis man lægger to folketingsudvalg sammen, har jeg også lidt svært ved at forstå. Vi har jo en gang imellem døjet med at få placeret mødetids-